31/08/2021

Φώτης Κόντογλου: Μυστράς

/ Ορθόδοξες Προβολές

..Θεόρατοι τοίχοι γιομάτοι μεγάλες παραθύρες, σκουργιασμένοι, σάπιοι, σαραβαλιάζουνται μέρα με τη μέρα. Κάθε τόσο ξεκολλά αποπάνω τους ένα κομμάτι και πέφτει μονοκόμματο στη γης. Τα κοτρώνια γυρίζουνε πάλε πίσω στη μάννα τους, αγνώριστα, σαν την πέτρα του βουνού...

Στις μεριές που'χε το χτίριο ξύλα απόμεινε η τρύπα αδειανή γιατί σάπισε το ξύλο. Πρώτα έλειωσ' ο άνθρωπος που τα ώριζε, ύστερα τα ρούχα του, ύστερα τα ξύλα κι ύστερα σκορπίσανε κ' οι πέτρες κ' έτσι ξεκουραστήκανε ούλοι τους. Οι σκεπές και τα πατώματα βουλιάξανε γλήγορα κι απομείνανε μόνο οι τέσσεροι τοίχοι και τούτοι πάλε πιάσανε και λειώνανε πιο πολύ κατά το μέρος της νοτιάς. Κατά το βοριά η γωνιά αγαντάρει πολλά χρόνια υστερώτερα, ως που απομένει ολόρθη μία κολόνα ντουβάρι, κι ανεμοδέρνεται, κι ολοένα λιγνεύει, κι ολοένα ξεκοκκαλιάζεται, κ' έρχεται σ' έναν λογαριασμό που η φύση το 'χει πλιά ντροπή της να δώση παραγγελιά σε κανένα απ' τ' αντρειωμένα παλληκάρια της, για στον αγέρα, για στον σεισμό, για στ' αστροπελέκι, ν' αποτελειώσουνε έναν τέτοιον

αντίμαχο. Τότες πετά ένα κοράκι και πάει κι αλαφροκάθεται στην κορφή κείνης της κολώνας, και κεί που κάνει να τανίση τη φτερούγα του για να ψειριστή, μονομιάς ξεκλειδώνουνται οι πέτρες και κουτρουβαλιάζουνται μ’ έναν κούφιο σαματά, που λες πως χωνεύουνε μέσα στη γης...

ΦΩΤΗΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

Ἀπὸ τὸ βιβλίο «Ταξείδια» (1928)